

ΑΠΟ ΤΑΙΣ 'ΙΣΠΑΝΙΚΑΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΙΣ,

Η ΜΠΑΡΜΠΕΡΙΣΣΑ

(Του Ζάν Ρισπέν)

— Μά την άλγθαιαν, κορίτσι μου, έχεις χέρι θαυμασίον. Ποτέ δέν εξυρίσθη άνθρωπος τόσο ελαφρά.

— Καί, με τό συμπάθειο, Πανιερώτατε, τό ξυρίσμά σας δέν είναι καθόλου εύκολον.

— Ναί είν' άλγθες, ότι έχω την τρίχα όλίγον σκληράν.

— Καί τό δέρμα της Πανιερότητός σας είναι πάρα πολύ σουφρωμένο.

— Καί όμως μικρά μου μπαρμπέρα, καμιά φορά δέν μ' έκοψες.

— Έ! μά χωρίς να τό παινευθώ, είμαι μοναδική μπαρμπέρα.

— Όσά σου δώσω προνόμιον σφραγισμένον με την καρδιναλικήν σφραγιδά μου.

— Ευχαριστώ πολύ, Πανιερώτατε.

Έδω ή νεαρά κορούς ξαναπήρε την σαπουνάδα και άλειψε τό ρυτιδωμένο πρόσωπον του Έροξεστατού.

— Τι θα κάμης, τί; τρελλάθηκας;

— Μπα! βλέπω, ότι την Πανιερότητά σας ποτέ δέν την επεριοιήθηκα όπως της άξίζει. Τά γένεια της Πανιερότητός σας θέλουν και δεύτερο ξύρισμα. Μπορώ να τ' αφήσω έτσι; Όθά βάλλω όλα μου τά δυνατά διά να περιποιηθώ την Πανιερότητά σας.

— Μου φαίνεσαι όμως μία κόλαξ από 'κεινες.

— Άν ήμουν κόλαξ θα έλεγα στην Πανιερότητά σας, πως έχει δυσκολοξύριστα τά γένια και τό δέρμα πολύ σουφρωμένο;

— Αυτό είν' άλγθαια... Άλλά είμαι περίεργος να ιδώ τι διάβολο θα εύρης ακόμη να ξυρίσης.

— Ά! πολύ περισσότερα άπ' ό,τι φαντάζεται ή Πανιερότης σας. Καί πράγματι ή κορούς εξετρώπωνε νέας, τρίχας από μέσα από τάς ρυτιδίας.

— Ά! μά να σου πώ, κορίτσι μου, είσαι μπαρμπέρα μοναδική.

— Καί πως να μήν είμαι αυτήν την ήμέραν, που εισηκούσθη ή εύχή όλης της ζωής μου;

— Τι θέλεις να πής μ' αυτό; εξηγήσου καλύτερα.

— Η Πανιερότης σας θυμίζει που διέταξε να καούν ζωντανοί κάτι μάγοι στη Σάντα Μαρία Λός Άγγελες, στην επαρχία Άλικιάντες της Ίσπανίας;

— Έγώ, παιδί μου, έκαυσα τόσους και τόσους μάγους εις πολλές επαρχίας που να θυμηθώ!

— Έκείνοι ήτανε Άτοίγγανοι. Για θυμηθήτε.

— Ό! Άθιγγάνους μάγους, καέντας ζωντανούς ήμπορώ να τους θυμηθώ ιδιαιτέρως;

— Αυτοί ήτανε μία όλοκληρος οικογένεια από ένδεκα πρόσωπα.

— Τι είναι ένδεκα πρόσωπα μεταξύ τίσων χιλιάδων, τόν όποιον εκαθάρισα την ανάστατον ψυχήν επί του Ικρωίματος! Μά τι σχέσιν έχουν οι ένδεκα μάγοι σου με την ευχήν της ζωής σου;

— Τόν θάνατον τους, τόν όποιον ή Πανιερότης σας εξέχασε, έχω τόν ένθουμοίμαι. Την ήμέρα όπου ή Πανιερότης σας διέταξε να καούν ζωντανοί αυτοί οι Άθιγγανοί έχω ήμουν πέντε χρονών. Σήμερα είμαι δέκα όκτώ. Δοιπόν κατά τά 13 χρόνια που μ'ις χωρίζουν από κείνη τή μεγάλη ήμέρα έθρεψα την καρδιά μου με την ελπίδα ό,τι θάρθη ή ώρα που θα ξυρίσω την Πανιερότητά σας.

— Τι γλυκά που πάει τό χέρι σου, ένψ λέγεις αυτά!

— Η Πανιερότης σας δέν έννοει τί θαυμασμόν που έχω γι' αυτήν και τί χαράν και τί ύπερηφάνειαν με την ιδέαν ό,τι θα γίνω ή επίσημο; μπαρμπέρα του Μεγάλου Έροξεστατού, όπου έκαψε τόσους αίρετικούς και τόσους μάγους και μάγισσες!

— Είσαι βεβαία, ό,τι θα γείνης ή επίσημος μπαρμπέρα μου;

— Η πανιερότης σας είναι τόσο δικαία ό,στε δέν θα μου άρνγηθί αυτή τή χάρη ύπερ' από τέτοια δοκιμή. Η Πανιρότης σας άς βάλλω τό χέρι της εις τό σεβαστό της πρόσωπο και θα ιδή που τό δέρμα του έγεινε τώρα λείον σαν τό δέρμα

κοριτσιού.

— Καλά σε ονομάζω λοιπόν επίσημον κορούεα μου.

— Ά! να φιλήσω τά χέρια της Πανιερότητός σου. Δόξα σοι ό Θεός! Η ύπομονή μου έδεδε λοιπόν να άνθήση τό άνθος τών όνειρών μου.

Ό Καρδινάλιος περιφέρων τό χέρι του ύπό τό πηγούνι μεταξύ τών μυριάδων ρυτιδών που αλάκωναν τά κρεμασμένα δέρματα, συνήτησε μίαν τρίχα μεμονωμένην και τραχείαν.

— Τι είν' αυτό; Γιατί δέν εξυρίσθη αυτή ή τρίχα;

— Ά! αυτήν εφοβήθηκα να την κόψω, μήπως κάμνω κακό στην Πανιερότητά σας. Αυτή είναι μία τρίχα που ή ρίζα της είναι τόσο βαθειά, ό,στε φθάνει έως σην καρδιά.

— Όρισμένως, κορίτσι μου, δέν είσαι με τά καλά σου.

— Όχι δά, δέν τό πιστεύω, Πανιερώτατε και με τό συμπάθειο κιάλας!

— Μά αν είσαι τρελλή, τότε δέν σε θέλω για επίσημον κορούεα μου.

— Έ! δέν θα είμαι δά πολύν καιρόν ή επίσημος κορούεας της Πανιερότητός σας, μά την Σόντα Μαρία Λός Άγγελες.

— Γιατί; Ά! γιατί είμαι γέρων και θα άποθάνω γρήγορα, αι;

— Πολύ γρηγορώτερα άπ' ό,τι φαντάζεται ή Πανιερότης σας.

— Καί πως τό ξέρεις αυτό εσύ;

— Η μπαρμπέρα έσήκωσε τό ξυράφι, τό όποιον ειχε εν τω μεταξύ λεπτόνει εις την παλάμην της και ήρώτησε με φωνή χαιδεκτικήν:

— Η Πανιερότης σας επιθυμεί πολύν να κοπή και αυτή ή τρίχα ή βαθεία;

— Βεβαίως τό επιθυμώ. Πρέπει όλον τό δέρμα μου να είναι λείον, σαν τό δέρμα τό δικό σου.

— Καί όπως ή συνειδήσις μου, με τό συμπάθειο.

Έδω ή νεαρά κορούς έπίλησε την λεπίδα του ξυραφιού, μεθ' ό, διί φωνής σοβαράς, λαρυγγώδους, όμοίας με ψυχορραγία έρωτοεπίτε:

— Είς την Σάντα Μαρία Λός Άγγελες, της επαρχίας Άλικιάντες προ δέκα τριών ετών έκαψαν ζωντανοί από την Πανιερότητά σου ένδεκα Άθιγγανοί μάγοι και μάγισσες. Αυτοί οι ένδεκα άνθρωποι ήσαν ό πατέρας μου, ή μάνα μου, οι άδελφοί μου, ή άδελφές μου και ό ξάδερφός μου Ζοξέ,

που ήταν για να γείνη άντρας μου.

Και ένθό ό Καρδινάλιος Μέγας Έροξεστατής την εκύτταξεν έντρομος, στεκόμενος ακίνητος από τά μαγικά βλέματα με τά όποια τόν άπελθώνων, ή νεαρά μπαρμπέρα, με μίαν μόνην ξυραφιάν, φαρδειάν, βαθειάν και βραδειάν, του έκοψε τον λαίμον ψιθυρίζουσα ένδεκα φορές.

— Άμήν! Άμήν! Άμήν!...

ZAN RISPEN

Ο ΦΙΔΑΡΓΥΡΟΣ

Ένας γέρος με παραδες μά φιλάργυρος πολύν, άνειρευθήκε πως ειχε εις τό σπίτι του γιορτή. Κι' άπ' τό φόβο μη ξεδείξη και στον ύπνω του λεφτά, Έκαμε όροκο να μη κλείση μάτι ούτε μά νυχτιά!...

(Μεταφρασις)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

Άρχίζει τό Άθηναϊκόν άνάγνωσμά της ή νέα μας εκλεκτή συνεργάτις, ή γνωστή με τό ψευδώνυμον ΜΑΡΙΟΣ

Η συνεργάτις μας, ή όποια εξετρελλανε προ τινων ετών τους άνανγώστας τών «Καιρών» με τά αισθηματικά, τραγικά, γεμάτα πάθος και περιπετειά άθηναϊκά ρομάτζα της, γράφει χάριν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ένα άληθινά άριστουργηματάκι που θα γοητεύση τους άναγνώστας μας.

ΟΛΙΓΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗΝ ΛΟΙΠΟΝ

